

Подальші роки його життя можна передати такими словами: *«Едгару По судилося прожити ще два роки з половиною. І він знову жив. І він знову любив. Але ці любові були тільки любов'ю до Любові. А це життя, з усіма його зорями, кривавими і запізними, з усіма його болісними рухами засудженого, якого спалюють перед великим натовпом, нагадує крик Св. Терези: «І я вмираю, тому що я не вмираю»*[2, 67].

Так, вінбільшенічого не напише, повністю впавши у відчай і саморуйнування. Починаютьсябезкінечніпоневір'яння, йогобачать у портових корчмах, в товаристві волоцюг,жебраків. Та й сам письменникневдовзі перетворюється на жебрака. Кількаразіввін навіть намагався обірвати собі життя. Страждання Едгара По закінчились у 1849 році.3 жовтня його знаходять в Балтиморі на вулицінепритомним, в дуже тяжкому станідоправляють в лікарню, а через чотириднівінпомирає, так і не прийшовши до тями. Обставини і причина смертіписьменника досі залишаються невідомими.

Нешастя переслідували По і після смерті.Його недоброзичливець Руфус У. Грисвольдопублікував статтю-некролог, в якій зобразив Едгара По аморальною людиною, п'яницею, подав безліч невірної інформації та брехні з життя письменника. Та його вчинок дав зворотний ефект, після чого продаж робіт По збільшився вдвічі.

«Людина, що носила у своєму серці таку гостроту і складність, неминуче повинна була страждати глибоко і загинути трагічно, як це і сталося в дійсності»- писав К. Бальмонт[1, 9]. Та якою б трагічною не була доля Едгара По, його літературний талант заслуговує найвищої похвали, а славнозвісні твори письменника по праву займають своє місце в скарбниці світової літератури. Це ж можна вважати найвищою винагородою.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Бальмонт К. Гений открытия // Эдгар Аллан По. Собрание сочинений в четырех томах. Том 1. Поэзия. – М.: Пресса. – 1993. – С.7-9.
2. Бальмонт К. Очерк жизни Эдгара По //Эдгар Аллан По. Собрание сочинений в четырех томах. Том 1. Поэзия. - М.: Пресса. – 1993. – С.10-75.
3. Злобин Г. П. Эдгар Аллан По — романтик и рационалист // Эдгар По. Рассказы. — М.: Правда, 1982. — С. 3-18.
4. Шахова К. Эдгар По: Начерки до портрета / Шахова К. - К.: Дніпро, 2001. - С. 5-24.http://ae-lib.org.ua/texts/shakhova_poe_ua.htm

Брикайло О.

Науковий керівник – доц. Боднар В.Т.

КВАЗІМОДО ЯК ЗРАЗОК ДУХОВНОЇ КРАСИ ТА ФІЗИЧНОГО КАЛІЦТВА (ЗА РОМАНОМ ВІКТОРА ГЮГО «СОБОР ПАРИЗЬКОЇ БОГОМАТЕРІ»)

*«Не дивись на обличчя,
Дівчино, а заглядай у серце.
Серце прекрасного юнака часто
Буває потворним.
Є серця, в яких кохання не живе».*

Із пісні

З давніх-давен усіх хвилює питання про співвідношення духовної та фізичної краси. Ми усвідомлюємо, яку важливу роль виконує вона у людському житті, проте не завжди можемо визначити, що таке краса, хоча б тому, що для кожного краса виражається в чомусь своєму. Комусь дуже важлива зовнішність, інший оцінює красу душі. Поняття краси може мати багато відтінків і багато різноманітних значень.

Краще розглянути цю проблему можна на прикладі роману Віктора Гюго «Собор Паризької Богоматері». Досліджували тему краси у цьому романі багато науковців, але вона досі не втрачає своєї актуальності. Письменник вдало змальовує характери, які є цікавими та своєрідними. Одним з найяскравіших головних персонажів твору є Квазімодо – дзвонар Собору Паризької Богоматері. Він є втіленням людської потворності. На думку О. Д. Олексієнка, «саме ця потворність і «відтіняє» красу його душі» [4, 43].

У перекладі з латинської мови слово «квазімодо» означає «ніби, майже», що ще більше свідчить про його недосконалість. Автор зазначає, що ця потворність доповнювалася якимось грізним виразом сили, спритності та відваги. Бідолашний горбань не відчував любові, ласки, з дитинства знав тільки страждання і жорстокість. Дитиною його захистив священник Клод Фролло і Квазімодо був йому безмежно вдячний. З того часу його притулком стає Собор, де він відчуває себе потрібним та захищеним.

Обрання папою блазнів було найвищим його досягненням серед людей, які завжди відштовхували та зневажали потворного дзвонаря. До зустрічі з Есмеральдою Квазімодо ніби не жив. Він бачив перед собою тільки величезну споруду Собору і був її частиною, адже стіни захищали його від жорстокості людей. Як вважає О. Г. Шапіна, справа не лише в його незвичайній потворності, яка відгороджує його від людей, а й у тому, що душа в цьому спотвореному тілі теж спотворена [6, 27].

Переродження Квазімодо починається з моменту, коли йому, прив'язаному до стовпа, скривджена ним Есмеральда дає напитися води. Дівчина платить йому добром за зло і своїм співчуттям пробуджує в ньому людину. Квазімодо стає втіленням добра і моральної краси, що перебуває в різкому контрасті з його фізичною потворністю [1,39]. Добро відгукується в його душі тисячократно посиленним відповідним почуттям обожнювання, відданості, турботливості, героїзму, яким потім віддячив Квазімодо за декілька крапель води [5,6].

Вдало зазначає О.Д. Олексієнко, що «кохання і Собор перетворили цього кульгавого горбаня на непереможного велетня» [4 , 43]. Зворушений горбань закохується у циганку. Його кохання щире та чисте, а відданість Есмеральді майже незбагненна. Коли вона потрапила на покарання , Квазімодо, вихопивши її у катів, ніс дівчину дуже обережно наче боявся розбити. Він думав лише про те, щоб захистити свою кохану та вберегти від смерті.

Карп В.О. визначає шлях духовного зростання Квазімодо:

Готовність до самопожертви, моральність, чисте, безкорисливе кохання
Пробудження людяності в герої завдяки добру і милосердю Есмеральди
Спотворена душа у спотвореному тілі. Розум і свідомість сплять. Рабство. Дух, який жив у цьому тілі, буде такий же недовершений та убогий [2 ,9].

Відчуття власної потворності так мучило Квазімодо, що він старався не потрапляти на очі дівчині, приходив до кімнати, коли вона спала, щоб помилуватись коханою. У нього вистачає шляхетності та чуйності, помітивши, як Есмеральда страждає за Фебом, спробувати привести його до неї. А коли Феб відмовляється, дзвонар каже дівчині, що не знайшов його. Він не хоче засмутити її, хоча зі сльозами спостерігає за її стражданнями. Квазімодо розуміє, що Есмеральда ніколи його не покохає, але готовий на все заради неї. Іншого разу, він, ризикуючи життям, вночі знімає одну із скульптур, яка лякає дівчину. Протягом роману Квазімодо виглядає чим далі, тим більш духовно красивим. Іноді Есмеральда чула, як горбань сумно наспівував, слова були без рими, але щирі, на які тільки був здатний глухий:

*« Не дивись на обличчя,
Дівчино, а заглядай у серце.
Серце прекрасного юнака часто буває потворним».*

(Книга 9, розділ IV. Глина і кришталь)

Одного ранку, прокинувшись, Есмеральда знайшла у себе на вікні дві вази з квітами. Одна з них була гарна кришталева , але тріснута. Налита у вазу вода витекла і квіти зів'яли. Друга — глиняний грубий горщик, повний води, і квіти в ньому залишилися свіжими, пишними. Квазімодо дуже кмітливий, він показує Есмеральді, до чого призводять почуття, якщо їх віддано нікчемній людині. Проте, іноді у нього з'являється злість, яку можна вважати наслідком ставлення до Квазімодо оточуючих людей. Коли дзвонар усвідомлює, що Есмеральду він втратив через свого опікуна і бачить, як Клод Фролло спостерігає за страгою циганки, Квазімодо скидає його з височини Собору. Після загибелі Есмеральди та Фролло Квазімодо вимовляє: "Ось усе, що я любив". (Книга 11, розділ II. La creatura bella bianco vestita (dante)).

Трагічний фінал твору. Есмеральду повішено. І все, що стало святим для Квазімодо, втратило сенс. У склепі, де було поховано кохану, помер цей страждалець, ніжно обіймаючи мертво тіло своєї золотої мрії. І коли його захотіли відділити від скелета, який він обнімав, той

розсипався [4, 43]. Любов Квазімодо була безмежною. Втративши дорогої людей, він помирає в обіймах коханої. Таким чином, письменник акцентує увагу на тому, що не зовнішність прикрашає людину, а її душа.

Квазімодо з «майже людини» перетворюється в Людину. Любов дала йому духовну силу і красу, а це – найголовніше [3, 28].

Отже, як бачимо, у своєму романі Віктор Гюго майстерно змалював внутрішню красу Квазімодо, наголошуючи, що навіть людина з потворною зовнішністю може бути красивою духовно. Незважаючи на потворність горбаня, він викликає в нас найтепліші почуття. Благородство, щирість, доброта, якими він був наділений, є тими якостями, які треба цінувати в людях.

Краса має великий вплив на людину, її вчинки. Але якою б переякрасною зовні не була людина, духовна краса вища за зовнішню, адже важливі моральні та естетичні вчинки людини. Приємно спілкуватися з зовнішньо вродливою людиною, але цікавіше — з тією, що має красиву, чутливу душу. Адже з роками фізична врода змарніє, але ніщо не вплине на вроду духовну.

Як вважає О. Д. Олексієнко, «усвідомити і зрозуміти внутрішню красу Квазімодо, велич його вчинків необхідно, щоб самому піднятися до вершин людської досконалості» [4, 43].

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Ганич, Н.І. Віктор Гюго. " Собор Паризької Богоматері ": З практики вивчення романічного історичного роману/ Н.І. Ганич // Всесвітня література в середніх навчальних закладах України . – К. , 2003 . – №2 . – С.37-41
2. Карп, В.О. Роман В. Гюго "Собор Паризької Богоматері". Всеяереможна сила кохання. 9 клас : урок зарубіжної літератури / В.О. Карп // Зарубіжна література в школі : Науково-методичний журнал . – Х. , 2008 . – № 1 . – С. 6 - 12.
3. Кашуба, Є.І. "У кожного доля своя...":(Багатогранність теми кохання в романі Гюго "Собор Паризької Богоматері" 9клас) / Є.І. Кашуба // Зарубіжна література в школах України . – К. , 2005 . – № 2 . – С. 27-29.
4. Олексієнко, О.Д. Естетизуючи потворне : Урок вивчення образу Квазімодо/ О.Д. Олексієнко // Всесвітня література в середніх навчальних закладах України . – К. , 2003 . – №2 . – С.41-43
5. Поколодний, Л.Д. Віктор Гюго і його роман "Собор Паризької Богоматері" / Л.Д. Поколодний // Зарубіжна література в школі . – Х. , 2006 . – № 4 . – С. 2-6.
6. Шапіна, О.Г. Урок - портрет у 9 класі, присвячений роману В.Гюго "Собор Паризької Богоматері" / О.Г. Шапіна // Зарубіжна література в школі : Науково-методичний журнал . – Х. , 2007 . – № 17 . – С. 23-28.

Бутрин М.

Науковий керівник – асист. Фурманкевич Н. М.

ФРАЗЕОЛОГІЗМИ У ПОЛІТИЧНИХ ГАЗЕТНИХ ТЕКСТАХ (НА ПРИКЛАДІ ТЕРНОПІЛЬСЬКИХ ВИДАНЬ «ВІЛЬНЕ ЖИТТЯ ПЛЮС», «СВОБОДИ», «НОВОЇ ТЕРНОПІЛЬСЬКОЇ ГАЗЕТИ»)

Висвітлюючи політичну тематику у пресі, журналісти ставлять за мету не лише повідомляти читачів про вагомі події політичного життя, а й аналізувати, витлумачувати їх. Політичний газетний текст виконує роль критичного звернення громадян до владних структур. Тому невяпадково вирішення багатьох політичних проблем залежить від того, наскільки правильно ці проблеми будуть інтерпретовані мас-медіа, який матимуть політичний зміст і забарвлення.

Потужними стилістичними засобами влучної передачі думки у матеріалах політичної тематики вважаються фразеологізми. З цього приводу Л. Пашинська зауважує, що «ЗМІ відзначається швидким реагуванням на різні події, які відбуваються в суспільстві, в державі, в світі. Саме тому мова публіцистики широко поповнюється новими фразами, які стають засобами вираження нових понять, реалій, явищ та ін.» [4, с. 132].

Це найвиразніші мовні форми естетичного сприйняття, оригінального мислення народу, вартісних орієнтацій, які відображають «чуттєвий» український характер. Недаремно їх